

LBRIS

We know
books

ADRIAN
TCHAIKOVSKY
COPIII
DISTRUGERII

Traducere din limba engleză de
ANTUZA GENESCU

ARMADA

CUPRINS

TRECUTUL 1. Doar o altă geneză	9
PREZENTUL 1. Pe drumul spre Damascus.....	71
TRECUTUL 2. O lume numai lapte și miere	111
PREZENTUL 2. În burta balenei.....	149
TRECUTUL 3. Căci suntem mulți.....	201
PREZENTUL 3. O piatră rostogolită.....	249
TRECUTUL 4. Stâlpii de sare	315
PREZENTUL 4. Deasupra apelor	365
VIITORUL. Când doi sau trei se vor aduna laolaltă.....	487
<i>Mulțumiri</i>	493

Multe povești încep cu o trezire. Disra Senkovi dormea de câteva decenii. În tot acest timp aproape că trecuse o viață, dar numai o frântură din ea se scursese în corpul său adormit, timpul comprimându-se pe gradientul relativității prin apropierea sa de viteza luminii. Însă, pentru el timpul nu exista. Exista doar starea de inconștiență din camera de somn criogenic. Cândva, oamenii știuseră să construiască asemenea camere.

Senkovi alegea cum să fie trezit. Unii colegi de-ai săi – pe care îi considera mai degrabă lipsiți de imaginație – preferau să li se transmită informații vitale despre misiune, știri de acasă ori parametrii navei, astfel încât, la trezirea din somnul de gheață, să aibă mintea plină de date și să sară direct la posturi, luând-o înaintea celorlalți. Niște caraghioși, din moment ce îi aștepta o muncă de câteva decenii. Pe el nu reușeau să-l impresioneze niciodată.

Spre deosebire de ei, Senkovi se trezi în urma unui vis.

Se afla în apele calde și limpezi ale unei Mări de Coral, care nu mai fusese în starea aceea virgină dinainte de a se naște el. Soarele se strecura prin apă ca printr-o mantie groasă de safire. Dedesubt, Marea Barieră de Corali, reconstruită de el după cea dispărută, atât cât s-a priceput, se întindea cât vedeai cu ochii în nuanțe de roșu, violet și verde, ca un oraș extraterestru. Metropola de corali fremăta de viață; locuitorii ei făceau vârtejuri, înotau, tâșneau, alunecau sau se târau.

El se răsuci încet, aruncând creației sale o privire indulgentă, de zeu pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, simțind doar bucuria de a o fi adus pe lume, nu și sentimentul dureros că originalul dispăruse cu mult înainte de apariția lui.

În cele din urmă, își făcu simțită prezența unul dintre prietenii săi speciali, strecurându-și corpul maleabil prin crăpătura dintre două roci și unduindu-se precaut către el. Ochii lui, asemănători, totuși diferiți de ai săi, îl priveau cu un soi de înțelepciune, imitând-o pe aceea cu care, altminteri, natura înzestrase doar bufnițele. Caracatița – nu era ușor să-i stabilești sexul de la distanța aceea – întinse un tentacul spre Senkovi, ca un Adam tânjind spre divinitatea sa. Îndreptă și el o mână în față, ca să-i accepte atingerea.

Era un vis liniștitor. L-a programat chiar el, generând o secvență complexă de stimulare mintală, inspirată din unele amintiri ale sale, ordonate într-o succesiune nouă, una onirică, ireală. Dar el exact asta urmărea, deci îi convenea de minune. A trebuit să-și folosească ingeniozitatea la maximum când a intrat în computerele navei ca să-l genereze, fiindcă întâlnirile cu fauna marină nu figurau în meniul *à la carte* al secvenței de trezire. Cel mai greu i-a fost nu să insereze secvența neurologică în baza de date a navei, ci să-și șteargă urmele. Dar nu era prima oară când își băga nasul în sistemele misiunii fără să observe cineva. A tras concluzia că Inițiativa de Terraformare de acasă era foarte, foarte neglijentă cu securitatea digitală. Ridicând din umeri a nepăsare, și-a văzut liniștit de treabă. La urma urmei, ce i se putea întâmpla?

În aventurile sale prin arhitectura virtuală a protocoalelor misiunii, Disra Senkovi s-a întâlnit față în față cu Disra Senkovi – profilul și evaluarea asociate numelui său. Tuturor membrilor echipajului li se cereau cunoștințe tehnice foarte detaliate, dar pe el îl interesau rezultatele evaluării personalității sale. O misiune ca aceasta, întinsă pe mai multe decenii, presupunea să îndeplinești două criterii opuse. Unul ținea de capacitatea de a lucra în izolare perioade lungi, departe de marea masă a omenirii și de evoluția istoriei sale. Pe acesta îl îndeplinea fără probleme. Celălalt implica lucrul în spații închise împreună cu alți oameni,

de care nu te puteai ține la distanță. Senkovi a constatat cu spaimă cât de aproape fusese de a fi respins numai din cauza acestui criteriu. Se considera o persoană amabilă și deschisă. La nouă ani începuse să lucreze la crearea unor pseudointeligențe cu care să poarte conversații. În plus, nu avusese el acasă mai multe animale de companie decât oricare alt membru al echipajului? De ce altă dovadă a firii lui calde și iubitoare mai era nevoie? Avusese nouăsprezece acvarii, dintre care trei suficient de mari încât să se scufunde în ele. Pe mulți cetățeni acvatici îi considera prieteni intimi. Cum ar putea cineva să-l considere antisocial, ba să mai arunce și comentariile acelea nedrepte și dureroase?

Făcea pe glumețul, bineînțeles. Criteriul se referea la stabilirea de prietenii cu oamenii, care nu fusese niciodată punctul său forte. Sigur, avea câțiva amici, plus că lucra bine într-un mediu concentrat pe îndeplinirea sarcinilor, în care toți aveau de atins același scop. Iar când venea vorba de distracție, păi, dacă nu era sufletul petrecerii, măcar nu călca pe nimeni pe nervi. În opinia lui, nimeni nu savura bancurile mai mult decât el

; problema era că nimeni nu le gusta pe ale lui.

În orice caz, deoarece era inofensiv din punct de vedere social și avea competențe incontestabile, fusese primit în echipaj. Apoi, o combinație de evaluări și subrutine din meniul computerelor l-au propulsat șef al echipei de terraformare, subordonat direct al Comandantului General, pentru că, dacă aveai în echipă un geniu sărit de pe fix, probabil că era mai bine să-l pui cârmaci decât vâslaş. Acesta a și fost, de fapt, comentariul psihologului care a recomandat promovarea lui, iar Senkovi, spărgând și fișierul respectiv, s-a simțit măgulit de complimentele lui.

Acum însă era nevoie de el treaz. În ciuda efortului depus în marea lui imaginară, tentaculul nu-i atingea degetul, iar animalele lui de companie muriseră de mult, pe un Pământ aflat la o distanță de peste 30 de ani-lumină.

Disra Senkovi deschise ochii, conștient de surâsul radios din vis. Se simțea revigorat, gata să-și înceapă ziua. O scurtă interogare a sistemelor navei l-a asigurat că tocmai sosiseră la destinație.

Călătoria lungă se încheiase, decelerarea, la fel. Se ridică în capul oaselor, întinzându-se (mai mult de formă decât de nevoie, dar, ca o concesie făcută sensibilităților colegilor săi, copia unele gesturi pentru că le vedea la *toți oamenii*). Nu era singur în compartimentul de dormit, deși lipsea forfota echipajului abia trezit din somn. Spectacolul pe care îl dădea avea un singur spectator: Yusuf Baltiel, Comandantul General.

— Șefule! spuse, devenind conștient de prezența lui.

Îl debusola faptul că nu știa de ce îl urmărea comandantul cu privirea. Îi plăcea să fie la curent cu ce se întâmplă și de ce și, în mod obișnuit, era destul de inteligent ca să evite surprizele neplăcute. Interogă din nou nava și descoperi că nimeni, în afară de Baltiel, nu mai avea acces la o mulțime de date. *Nu-mi miroase a bine.*

— Am nevoie de încă o părere, îl informă Baltiel.

— Dă-mi voie să ghicesc. Nu-i nicio planetă pe-acolo?

Era o glumă de pe vremea primelor exosonde. Uneori, datele indicau prezența unei planete similare Pământului, dar în realitate nu făceau decât să dea impresia că există o astfel de planetă. Bineînțeles, în cazul lor fusese trimisă în prealabil o sondă, pentru că se deplasa mult mai rapid decât o navă cu echipaj la bord. Sonda a verificat existența unei planete terraformabile și apoi a raportat rezultatele. Doar n-ar fi trimis nimeni în misiune un echipaj numai fiindcă așa i s-a năzărit, nu? Senkovi nu avea niciun chef să facă stânga-mprejur și să se întoarcă acasă.

— Ba da, planeta e acolo.

Abia acum sesiză Senkovi cât de tensionat era Baltiel, un tip de regulă stăpân pe el. Vibra ca o coardă ciupită.

— E acolo, repetă Baltiel. Dar avem o problemă. Deocamdată n-am spus-o nimănui, dar e prea serioasă ca să iau o hotărâre singur în privința ei. Vreau s-o vezi și tu.

Din cauza blocajului – o metodă copilărească de a rezolva lucrurile, credea Senkovi – a fost nevoie să meargă pe jos la Comanda Generală ca să vadă „chestia“ care îl turbura într-atât pe Baltiel. Toți ceilalți își dormeau liniștiți somnul criogenic.

Atunci, de ce atâta mister? Senkovi interoga întruna sistemul ca să afle ce are voie să știe și ce nu, întrucât computerul nu-i putea spune ce informații îi sunt inaccesibile până când nu atinge o coardă sensibilă. După părerea lui, deplasarea propriu-zisă dintr-un loc într-altul ar fi trebuit eliminată de mult. Îi dădea de furcă gravitația artificială, așa că înainta pe la marginea inelului echipajului cu genunchii depărtați și îndoșiți, în spatele lui Baltiel, care avansa rapid. Baltiel bloca transmisiile către Pământ, descoperi Senkovi, deși orice strigăt de ajutor ar fi ajuns acolo abia peste vreo treizeci de ani, iar el n-ar fi fost în stare să-i țină piept unui șef turbat nici o lună, darămite atâția ani.

— Zi-mi odată ce se întâmplă, șefule! rosti în spatele acestuia.

Baltiel se opri și se întoarse spre el. Senkovi citi pe fața lui un soi de fervoare care îl făcu să tresară. *L-a găsit pe Dumnezeu, își zise.* Semn rău, mai ales dacă te gândeai la ultimele știri primite de acasă. Răsfoise actualizările din mers. Toate erau vechi de câteva decenii, dar Pământul trecuse printr-o perioadă neagră cu un timp în urmă, din cauza terorismului împotriva științei, printre altele. *Bucură-te că ești în spațiu, omule.*

— Vreau să vezi cu ochii tăi.

Nu era un mister de dragul misterului. Baltiel se pregătise să i-l dezvăluie, dar nu reușise.

După încă vreo sută de pași făcuți cu picioare ca de gumă, ajunseră la Comanda Generală, unde pe ecranele mari rulau date solare și planetare și reprezentarea vizuală a destinației lor, sistemul la care ajunseseră, în sfârșit, botezat Tess 834, după satelitul de pe orbita terestră pe care îl descoperise cu mult timp în urmă.

Senkovi începu cu ce era mai important. Se asigură că steaua nu urmează să devină o novă și verifică să nu se fi produs rupturi majore sau să nu fi dispărut vreunul din cei trei ultragiganți ga-zoși, Tess 834b, c și d, care se înșirau pe centura machetei virtuale a sistemului solar și aveau privilegiul de a fi identificați după primele litere din alfabet, fiindcă instrumentele terestre îi detectaseră datorită masei lor. Doi dintre ei nu erau cu mult mai mici

decât Jupiter, dar al treilea era mult mai mare. *Frumoasă imagine cu meteori a lumilor noastre interioare*, își zise Senkovi. Tess 834e și f se aflau ceva mai departe – monștri de rocă și gheață trasând cărări singuraticice în zonele în care soarele sistemului nu era decât o stea, printre multe altele. Lumile interioare erau trei la număr, una rostogolindu-se în atmosfera superioară a stelei. Celelalte două, situate în vasta regiune locuibilă, deși vecine, erau atât de diferite pe cât pot fi două surori. Senkovi accesă mai multe informații, încercând să descopere problema lui Baltiel. Cea mai îndepărtată dintre cele două surori, Tess 834g era puțin mai mică decât Pământul, cu un albedo sclipind rece într-o atmosferă rarefiată, fără gaze de seră. Căldura îndreptată spre ea ricoșa imediat și se disipa în spațiu; zonă temperată sau nu, orice vizitator al ei avea să-și găsească mâncarea înghețată bocnă dacă nu se afla undeva pe la ecuator, în toiu verii. Cealaltă soră, Tess 834h, ținta lor, era mai caldă decât Pământul, puțin mai mare, cu atmosferă fierbinte și umedă, reținând căldura și absorbind cu lăcomie tot ceea ce îi arunca soarele în cale. Avea și un satelit destul de mare pentru ca forța lui de atracție să producă marea și să-i mențină axa de rotație stabilă. Scanările inițiale indicau prezența majorității elementelor necesare vieții pentru om. Una peste alta, va fi o planetă numai bună de locuit, odată ce îi vor lăsa pe terraformatori să-și facă treaba. Puteau instala un sistem ecologic funcțional cu efort minim și, cine știe, poate într-o zi oamenii vor veni să locuiască acolo. Sau va veni nebuna aia de Kern și va face lucruri de nedescris în numele științei. Mulți terraformatori erau frustrați din cauza măreței și teribilei lor șefe, Avrana Kern, pentru că prioritățile ei nu corespundeau cu cele ale misiunii lor. Senkovi însă era frustrat pentru că tipa făcea exact genul de lucruri interesante pe care ar fi vrut să le facă și el.

— Pare...

În regulă, numai că prea în regulă, acum, că trebuia să rostească toate cuvintele cu glas tare. În special concentrația de oxigen de pe Tess 834h era mai mare decât s-ar fi așteptat.

— Ăă... ce anume ar trebui să...?

— Acesta e unul dintre ultimele studii făcute, îi răspunse Baltiel peste umăr. Când lucrau la el, erau deja foarte concentrați pe anumite aspecte. Au renunțat să caute și altele – mai neașteptate.

Adică exact ce ar fi trebuit. Baltiel nu o spuse, dar Senkovi îi ghici gândul.

Nava făcuse propria analiză a sistemului Tess 834 când se apropiase de el, cu instrumente superioare vechilor exosonde, alcătuit astfel o imagine detaliată a terenului provocator care trebuia terraformat. Nu semnalizase nimic deosebit la colectarea datelor, nici nu considerase că face o descoperire. Ca exosondele, vedea numai ceea ce căuta. Senkovi întâmpina o dificultate asemănătoare. Afișă până și cea mai clară imagine a planetei, preluată de navă când trecuse ca fulgerul pe lângă ea, în drum spre soarele roșu-portocaliu. Un singur megacontinent maroniu, o mare imensă de culoarea cernelii, nori care se ridicau în spirale.

— Pare a fi un teren ideal pentru terraformare, ca să fiu sincer...

Baltiel nu spuse nimic. În cele din urmă, toate sunetele, toate foșnetele și fâșâiturile din cameră căzură în hăul tăcerii sale, în timp ce aștepta ca Senkovi să răsucescă datele ca într-o iluzie optică, pentru a vedea și cealaltă față a lor. Într-un sfârșit, Senkovi nu mai examină citirile ca o exosondă, ci ca o ființă umană. Rămase și el nemișcat, în liniște perfectă.

Călătoriseră mai departe de Pământ decât orice pământean, preț de o generație întreagă, lăsând în urmă o planetă dezbinată de hărțuieli politice, pentru a dărui viață acestui glob deșertic. Dar veniseră prea târziu. Pe globul acela exista deja viață.

Nava de terraformare se numea *Aegean*. În afară de Senkovi și Baltiel, toată lumea credea că e un nume oarecare, ales dintr-o lungă listă electronică a unor inofensive denumiri pentru nave. Senkovi însă spărsese zona vulnerabilă a seriei de date și schimbase *Maratha* cu *Aegean* pentru că îi plăcea mai mult, dar nu avea rost să le spună tuturor despre asta. Nu când aveau atâtea altele pe cap.

Aegean avea un echipaj de 13 membri, toți treziți deja. Datasfera navei era accesată de 11 bărbați și femei care încercau să afle ce se întâmplă. Senkovi ar fi vrut ori să încarce, pur și simplu, informația în sistem, ori să nu le spună nimic, dar lui Baltiel îi plăcea ideea de spectacol și, mai mult, se pregătea să le propună să devieze radical de la scopul misiunii lor. Prevenit din timp, Senkovi lucra deja la propriile propuneri, pentru că străbătuse atâtea drumuri dintr-un motiv anume și nu-i plăcea să-și bage alții nasul în treburile lui de rutină, planificate cu decenii întregi înainte.

Înainte de a-i trezi pe ceilalți, el și Baltiel fuseseră foarte ocupați. *Aegean* era pe o orbită stabilă în jurul lui Tess 834h. Blocarea accesului la date afecta și ecranele pe care, în alte condiții, lumea de jos s-ar fi văzut ca printr-o fereastră. Cei doi „matinali“ fabricaseră o dronă-cercetaș cu rază lungă de acțiune în atmosferă, pentru o misiune specială. Sincer, partea cea mai complicată a fost s-o dezinfecțeze temeinic. Existau microbi tereștri rezistenți în vid și la aprinderea de la reintrarea în atmosferă, iar timp de

un secol o industrie aerospațială crease un habitat nou bizar, la care bacteriile și ciupercile, evoluând, se adaptaseră. De obicei, terraformatorii nu-și făceau griji în privința asta, din moment ce treaba lor era tocmai să planteze cât mai multe semințe dătătoare de viață. Însă Baltiel nu voia să riște. Acolo, jos, exista o lume vie și ultimul lucru pe care îl voia era să declanșeze o apocalipsă din cauza microbilor.

Așa că au făcut drona, au construit-o de la zero în condiții sterile, au acoperit-o cu un strat de spumă și i-au dat drumul în spațiu. Armura gumoasă s-a desprins treptat, până când a rămas doar drona propriu-zisă, neatinsă de mâinile lor.

Au trimis-o în atmosfera planetei ca să arunce o privire. Senkovi își imagina bălți cu alge, straturi bacteriene și stromatolite. Istoria vieții pe pământ cuprindea o epocă lungă a organismelor unicelulare primitive, singure sau agățate unele de altele în colonii improvizate. Viața terestră complexă nu era decât spuma ridicată recent la suprafața unei vane uriașe cu procariote care se hrăneau, se divideau și mureau. Asta se așteptau ei să găsească: o mulțime de organisme vii nediferențiate, atârinate de coasta aceluia continent imens.

Drona coborî suficient cât să poată înregistra imagini. Cei doi le studiară din nou și din nou, schimbând impresii și priviri nedumescite. Senkovi își frământă mâinile, întrebându-se în ce fel va avea de suferit munca lui. Baltiel rămase nemișcat, înfruntându-și destinul.

Aduseră drona pe orbita ei și comandară navei să-i trezească pe ceilalți. Acum stăteau toți la un loc, pentru ca Baltiel să tragă cortina și să-i delecteze cu numărul său de magie.

— Probabil vă întrebați dacă nu cumva am înnebunit, li se adresă el.

Îi monitorizase atent, folosindu-și prerogativele de Comandant General ca să tragă cu urechea la interogările din sistemul navei și la discuțiile dintre ei, purtate prin intermediul implanturilor. Unii credeau, într-adevăr, că Baltiel suferă de depresie din cauza somnului criogenic, deși așa ceva era, teoretic, imposibil să se întâmple în camerele de dormit moderne. Alții aflaseră veștile de